

Η παραβολή του σπορέα

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ: Πρωτότυπο Κείμενο

«Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδόν, εἰσιν οἱ ἀκούσαντες· εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι

συμπνίγονται, καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἳ τινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

«Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν· «Βγήκε ὁ σποριάς γιὰ νὰ σπείρει τὸ σπόρο του· καθὼς ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν στὸ δρόμο, ὅπου καταπατήθηκαν καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ πουλιά. Ἄλλοι ἔπεσαν στὶς πέτρες καὶ, ὅταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιὰτὶ δὲν εἶχε υγρασία. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν ἀνάμεσα σὲ ἀγκάθια καὶ, ὅταν αὐτὰ φύτρωσαν μαζί τοὺς, τοὺς ἐπνίξαν. Ἄλλοι ὅμως ἔπεσαν στὸ γόνιμο ἔδαφος, φύτρωσαν καὶ ἔδωσαν καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο». Οἱ μαθητὲς τοῦ τότε τὸν ρώτησαν· «Τὶ σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη; » Εκείνος τοὺς ἀπάντησε· «Σ’ ἐσὰς ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τοὺς υπολοίπους αὐτὰ δίνονται με παραβολές, ὥστε νὰ κοιτάζουν καὶ νὰ μὴ βλέπουν καὶ ν’ ἀκούνε ἀλλὰ νὰ μὴ καταλαβαίνουν». «Ἡ παραβολὴ αὕτη σημαίνει τὸ ἐξῆς· Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι ποὺ ἔπεσαν στὸ δρόμο εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐρχεται ὅμως ὕστερα ὁ διάβολος καὶ τὸν παίρνει ἀπ’ τὶς καρδιές τοὺς, γιὰ νὰ μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Οἱ σπόροι ποὺ ἔπεσαν στὸ πετρώδες ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ, ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγον, τὸν δέχονται με χαρά, δὲν ἔχουν ὅμως ρίζα· γι’ αὐτὸ πιστεύουν γιὰ λίγο διάστημα καὶ, ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας, ἀπομακρύνονται. Αὐτοὶ ποὺ ἔπεσαν στ’ ἀγκάθια εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούσαν τὸν λόγον, συμπορεύονται ὅμως με τὶς φροντίδες, με τὸν πλοῦτο καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, πνίγονται ἀπ’ αὐτὰ καὶ δὲν καρποφοροῦν. Με τὸ σπόρο ποὺ ἔπεσε στὸ γόνιμο ἔδαφος ἐννοοῦνται ὅσοι ἀκούσαν τὸν λόγον με καλὴ καὶ ἀγαθὴ καρδιά, τὸν φυλάνε μέσα τοὺς καὶ καρποφοροῦν με ὑπομονή». Αφού τα εἶπε ὅλα αὐτὰ, πρόσθεσε με ἔμφαση· «Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν’ ἀκούει ας τα ἀκούει».

Σχολιασμός

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ σηματοδοτεῖ τὴν ἐπίσημὴ ἐναρξὴ τοῦ νέου κατηχητικοῦ ἔτους. Ἀπὸ σήμερα ἡ ἐκκλησίᾳ μας καὶ τὰ στελέχη τῆς με ανανεωμένες δυνάμεις θὰ ξεκινήσουν τὴν ἐκ νέου σπορὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀποσκοπώντας στὴν κατὰ Χριστὸν πρόοδο καὶ προκοπὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἔχει θεσπιστεῖ νὰ διαβάζεται κατὰ τὴ θεία λειτουργία, ἡ γνωστὴ παραβολὴ τοῦ καλοῦ σπορέως, ὁ ὁποῖος ρίχνει τὸ σπόρο στὴ γῆ καὶ ἀναμένει νὰ πάρει τοὺς καρπούς τῆς σποράς. Ὅπως ὅλες οἱ παραβολές τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοὶ ἡ παραβολὴ ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Μέσα ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς ἀφηγήσεως, ὁ παραβολικὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ μας διδάσκει γιὰ τὶς ἀλήθειες τοῦ λόγου τοῦ

Θεού, του λόγου του Ευαγγελίου και της βασιλείας του Θεού. Έτσι οι ιεροί ευαγγελιστές τοποθετούν τη παραβολή μέσα στο πλαίσιο εκείνο σύμφωνα με το οποίο ο Χριστός αναγγέλλει το λόγο του Θεού. Η παραβολή του σπορέως είναι μία από τις σημαντικότερες παραβολές και είναι παρμένη από την αγροτική ζωή. Είναι πολύ σημαντικό επίσης ότι ο ίδιος ο Κύριος ερμηνεύει την παραβολή μετά από ερώτηση των μαθητών του. Η εικόνα είναι συμβολική. Ο σπορέας είναι ο Χριστός, ο σπόρος είναι το ευαγγέλιο Του και η γη είμαστε όλοι εμείς που καλούμαστε να καρποφορήσουμε μέσα μας τον λόγο του Θεού. Ο σπόρος καρποφορεί αναλόγως με τη δεκτικότητα και τη γονιμότητα του εδάφους.

Η εικόνα του Χριστού Μεσσία ως σπορέως ανατρέπει εκείνη των Ισραηλιτών οι οποίοι ανέμεναν το Μεσσία ως κοσμικό άρχοντα. Η εικόνα του σπορέως δεν περιέχει ούτε ίχνος βίας ούτε κοσμικής δυνάμεως και όλοι οι άνθρωποι καλούνται να γίνουν μέτοχοι της βασιλείας του Θεού να αποκτήσουν τη σωτηρία και γι αυτό ο σπόρος σπέρνεται παντού. Ο σπορέας σπέρνει το σπόρο χωρίς διάκριση στο δρόμο, στο πετρώδες έδαφος, μέσα σε ακανθώδες έδαφος κατά τον ίδιο τρόπο που σπέρνει και στο καλλιεργημένο και γόνιμο έδαφος. Ωστόσο αν ήταν μια απλή γεωργική πράξη θα ήταν παράλογο για την αλόγιστη σπατάλη του σπόρου μέσα σε καλά και άγονα εδάφη όπου θα ήταν βέβαιο ότι η σπορά θα ήταν εκατό τοις εκατό αποτυχημένη. Όμως η παραβολή αυτή ξεφεύγει από την απλή πραγματικότητα της καθημερινότητας και της αγροτικής ζωής ο Χριστός δίνει ένα διπλό μήνυμα. Το πρώτο είναι ότι οι άνθρωποι δεν πρέπει να αναμένουν το Μεσσία να έλθει με θόρυβο και με κοσμική εξουσία αλλά για μια ταπεινή έλευση. Το δεύτερο μήνυμα της παραβολής είναι ότι ο Θεός δεν κάνει διάκριση μεταξύ των ανθρώπων δεν οδηγεί κάποιους στην σωτηρία και κάποιους στην απώλεια, αλλά καλεί όλους να γίνουν μέλη και κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού. Η βασιλεία του Θεού δεν θα έλθει στον καθένα μας δια της βίας αλλά εργάζεται αθόρυβα στις καρδιές των ανθρώπων, όπως ο σπειρόμενος σπόρος βλαστάνει και παράγει καρπούς.

Ο σπειρόμενος σπόρος είναι λόγος του Θεού. Ο σπόρος αυτός σπέρνεται από τον ίδιο τον Χριστό και εισέρχεται στις καρδιές των ανθρώπων. Ο λόγος του Θεού, το Ευαγγέλιο Του είναι ο ίδιος ο Χριστός. Άρα είναι λόγος απόλυτης γνησιότητας, αυθεντικότητας και αναμφισβήτητης πνευματικής εξουσίας. Είναι ο ίδιος ο Χριστός αποκαλυπτόμενος αυτοπροσώπως μέσα στα ιερά κείμενα της Αγίας Γραφής, ο οποίος κρούει την θύρα της ανθρώπινης ψυχής αναζητώντας ικανό και δεκτικό έδαφος προκειμένου να καρποφορήσει και να βλαστήσει. Τα ιερά αυτά κείμενα ευαγγελίζονται το μήνυμα της εν Χριστώ σωτηρίας. Η σπορά όμως του θείου λόγου είναι και θεμελιώδες έργο της Εκκλησίας σύμφωνα με τη δική του εντολή «Μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. 28,19). Κηρύξατε το ευαγγέλιον πάση τη κτίσει»(Μαρκ.16,15). Έργο και σκοπός και καθημερινός αγώνας της

Εκκλησίας και των ποιμένων της είναι να φέρουν κοντά τους ανθρώπους, να σπείρουν στις καρδιές τους το σπόρο του λόγου της πίστεως. Έπειτα σπορά και καρποφορία συνδέονται μεταξύ τους, άλλος ενεργεί τη σπορά και άλλοι πραγματοποιούν τη συγκομιδή των καρπών. Ο Θεός σπείρει και οι άνθρωποι θερίζουν. Από όσο γνωρίζουμε και από την αγροτική ζωή από τη στιγμή που γίνεται η σπορά μέχρι την ώρα του θερισμού μεσολαβεί αρκετός χρόνος κι έτσι διαπιστώνουμε ότι ο Θεός παρέχει χρόνο στον καθένα μας να καλλιεργήσει το λόγο του Θεού μέσα του και να τον καταστήσει καρποφόρο. Ακόμη ο θερισμός είναι η εικόνα της τελικής κρίσεως και της εσχατολογικής αιώνιας βασιλείας του Θεού. Ο σπόρος σπείρεται στο έδαφος και δίδει την εντύπωση ότι χάνεται, καταστρέφεται, πεθαίνει για το λόγο αυτό συμβολίζει την ανάσταση των σωμάτων, τα οποία θα αναστηθούν όπως και σπόρος. Εξάλλου ο ίδιος ο Κύριος είχε τονίσει: «Μακάριοι οι ακούοντες το λόγο του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν» (Λουκ.11,28). Ευτυχισμένοι είναι εκείνοι που ακούνε το λόγο του Θεού και τον κρατούνε στοργικά σαν θησαυρό στην καρδιά τους. Μόνο τότε καρποφορεί σε αρετή και σε πνευματική προκοπή ο θείος λόγος.

Η παραβολή του σπορέως αποτελεί κλίση προς όλους τους ανθρώπους να δεχθούν το λόγο του Θεού. Ο καθένας οφείλει να μεταβάλει σε σχέση με το σπόρο, δηλαδή το λόγο του Θεού, τη πέτρινη καρδιά του σε καλλιεργημένο και καρποφόρο έδαφος. Ο λόγος του Θεού καρποφορεί «εν υπομονή» και όταν αντιληφθούμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο μεγάλος σπορέας, αυτός ποτίζει, αυτός καλλιεργεί με την χάρη του τον ευαγγελικό λόγο στις ψυχές μας και τότε με καρτεριά και εμπιστοσύνη θα ζητάμε και θα περιμένουμε τους καρπούς.

Αυτό που ωθεί τον Θεό στη σπορά του λόγου είναι η μεγάλη αγάπη του. Κάθε ενέργεια του Θεού αποτελεί έκφραση της αγάπης του προς τον άνθρωπο. Δεν μας αφήνει να αμφιβάλλουμε και να τρέφουμε ψευδαισθήσεις. Η καρποφορία του σπόρου χρειάζεται υπομονή. Δεν είναι αρκετό ότι θα πέσει στο χωράφι της ψυχής μας ο σπόρος του Ευαγγελίου.